

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 101 ust. 1 TFUE należy interpretować w ten sposób, że notariusze w Republice Litewskiej są – przy wykonywaniu czynności dotyczących przyjętych przez izbę notarialną objaśnień rozpatrywanych w niniejszej sprawie – przedsiębiorstwami w rozumieniu art. 101 TFUE?
2. Czy art. 101 ust. 1 TFUE należy interpretować w ten sposób, że rozpatrywane w niniejszej sprawie objaśnienia przyjęte przez litewską izbę notarialną stanowią decyzję związku w rozumieniu art. 101 ust. 1 TFUE?
3. W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie: czy celem lub skutkiem tych objaśnień jest zapobieżenie, ograniczenie lub zakłócenie konkurencji wewnątrz rynku wewnętrznego w rozumieniu art. 101 ust. 1 TFUE?
4. Czy – przy orzekaniu w przedmiocie ewentualnego naruszenia art. 101 ust. 1 TFUE – objaśnienia rozpatrywane w niniejszej sprawie należy oceniać w świetle kryteriów określonych w pkt 97 wyroku Wouters⁽¹⁾?
5. W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie czwarte: czy cele wskazane przez skarżących, mianowicie ujednoczenie praktyki notarialnej, wypełnienie luki prawnej, zapewnienie ochrony interesów konsumentów, zagwarantowanie przestrzegania zasad równego traktowania konsumentów i proporcjonalności, jak również zapewnienie notariuszom ochrony przed bezzasadnymi roszczeniami cywilnoprawnymi, stanowią uzasadnione cele na potrzeby dokonywania oceny owych objaśnień w świetle kryteriów określonych w pkt 97 wyroku Wouters?
6. W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie piąte: czy należy uznać, że ograniczenia nałożone w tych objaśnieniach nie wykraczają ponad to, co jest niezbędne do zapewnienia realizacji owych uzasadnionych celów?
7. Czy art. 101 TFUE należy interpretować w ten sposób, że można uznać, iż notariusze będący członkami prezydium dopuścili się naruszenia owego artykułu, oraz że można na nich nałożyć kary pieniężne w związku z tym, iż uczestniczyli w przyjęciu objaśnień rozpatrywanych w niniejszej sprawie, wykonując jednocześnie zawód notariusza?

⁽¹⁾ Wyrok z dnia 19 lutego 2002 r., C-309/99, EU:C:2002:98.

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 17 grudnia 2020 r. w sprawie T-350/20, Wagenknecht / Komisja, wniesione w dniu 1 marca 2021 r. przez Lukáša Wagenknechta

(Sprawa C-130/21 P)

(2021/C 182/57)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Lukáš Wagenknecht (przedstawiciel: A. Koller, advokátka)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie w całości postanowienia Sądu w sprawie T-350/20, Wagenknecht/Komisja;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia obowiązku bezstronności z uwagi na konflikt interesów sędziego Sądu J. C. Laitenbergera wynikający, po pierwsze, z faktu, że do roku 2019 pełnił on funkcję dyrektora generalnego Komisji Europejskiej, i po drugie, że w ramach sprawowania tego stanowiska w 2018 r. w ramach komunikacji z wnoszącym odwołanie wyraził za pośrednictwem swojego rzecznika oficjalny pogląd, w którym stwierdzono, iż Komisja Europejska powinna uniknąć badania pomocy państwa, ewentualnie bezprawnie przyznanej Agrofert Group. Taka sytuacja sprawia obiektywne wrażenie konfliktu interesów sędziego J.C. Laitenbergera, bez względu na to, czy doszło do naruszenia konkretnej zasady konfliktu interesów.

Zarzut drugi dotyczy naruszenia obowiązku sumienności sędziów Sądu wynikającego z ich braku zdolności do uznania fundamentalnego znaczenia niniejszej sprawy w związku z zasadniczym instytucjonalnym funkcjonowaniem Unii Europejskiej i jej podstawowymi wartościami oraz do dostosowania postępowania i będącego jego wynikiem postanowienia do tych aspektów.

Zarzut trzeci dotyczy naruszenia obowiązku niezależności ósmej izby Sądu ze względu na to, że Sąd przyjął bezkrytycznie strategię procesową Komisji Europejskiej mającą na celu uniknięcie kontroli merytorycznej jej aktów jako instytucji publicznej oraz zrezygnował de facto z kontroli sądowej instytucji Unii Europejskiej, w tym Komisji Europejskiej, w związku ze spoczywającym na nich obowiązkiem przestrzegania zakazu konfliktu interesów w odniesieniu do budżetu Unii.

Zarzut czwarty dotyczy odmówienia wnoszącemu odwołanie dostępu do wymiaru sprawiedliwości przez Sąd z uwagi na okoliczność, że nie pozwala on na ukaranie instytucji publicznych Unii, w tym Komisji Europejskiej, jeżeli naruszyły one konkretne przepisy prawa Unii i naruszyły podstawowe wartości Unii. Pozbawienie obywateli Unii i ich wybranych przedstawicieli możliwości pozywania takich instytucji w związku z beczynnością stanowi „odmowę sprawiedliwości”.

Zarzut piąty dotyczy naruszenia prawa do życia wnoszącego odwołanie, ponieważ Sąd nie zbadał popartego dowodami twierdzenia wnoszącego odwołanie, że jego życie jest zagrożone ze względu na powołanie się na swoje prawa przed Trybunałem Sprawiedliwości, który dotyczy – jakkolwiek pośrednio – konfliktu interesów czeskiego premiera Andreja Babiša.

Zarzut szósty dotyczy naruszenia prawa do rzetelnego procesu zgodnie z art. 6 ust. 1 EKPC i art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej ze względu na: po pierwsze, brak oceny większości argumentów wnoszącego odwołanie będący wynikiem zignorowania pod względem ilościowym i jakościowym argumentów wnoszącego odwołanie, po drugie, zastosowanie „fauli argumentacyjnych” w odniesieniu do niewielu argumentów wnoszącego odwołanie, polegających na pozytywnej i negatywnej błędnej interpretacji argumentów wnoszącego odwołanie, i po trzecie, brak jakiegokolwiek oceny argumentów wnoszącego odwołanie.

Zarzut siódmy dotyczy naruszenia podstawowej wartości demokracji ze względu na okoliczność, że ogólne zwlekanie przez instytucje Unii z rozstrzygnięciem problemu konfliktu interesów czeskiego premiera jest dla nich korzystne, ponieważ pozwala Komisji Europejskiej i innym państwom członkowskim łatwiej „wyciągnąć zgodę” od Republiki Czeskiej w Radzie Europejskiej w kwestiach, które leżą w interesie tych innych państw członkowskich i Komisji Europejskiej, lecz nie w interesie Republiki Czeskiej, co w rzeczywistości zmniejsza wartość głosów Republiki Czeskiej jako państwa członkowskiego w Radzie Europejskiej.

Zarzut ósmy dotyczy naruszenia podstawowej wartości praworządności przez Sąd, jako że oświadczył on, iż członek parlamentu państwa członkowskiego nie ma interesu w zwróceniu się do Trybunału z pytaniem, czy organ wykonawczy Unii (Komisja) przestrzega obowiązków spoczywających na nim na podstawie wiążącego prawodawstwa Unii oraz że podatnik Unii nie ma interesu w zwróceniu się do Trybunału, za pośrednictwem swojego wybranego przedstawiciela, przewodniczącego Stałego Komitetu Republiki Czeskiej, z wnioskiem o kontrolę zgodności z prawem rozdziału środków publicznych oraz tego, czy organ wykonawczy Unii (Komisja) przestrzega i zapewnia przestrzeganie reguł prawidłowego rozdziału pieniędzy podatników.

Zarzut dziewiąty dotyczy naruszenia przez Sąd podstawowej wartości równości wobec prawa, ponieważ Unia Europejska przestała być międzynarodową organizacją przestrzegającą podstawowej wartości równości wobec prawa, jeżeli – jak twierdziła Komisja i co potwierdził Sąd – niektóre osoby i instytucje (krajowe) są związane art. 61 rozporządzenia finansowego⁽¹⁾ i art. 325 ust. 1 TFUE, podczas gdy inne osoby (komisarze) i instytucje (Komisja) w rzeczywistości nie są nimi związani, ponieważ nikt nie mógłby ich pozwać przed Trybunałem Sprawiedliwości w przypadku, gdy te ostatnie osoby i instytucje naruszyłyby wspomniane artykuły poprzez zaniechanie polegające na nieprzebrzeganiu obowiązków wynikających z tych artykułów.

Zarzut dziesiąty dotyczy naruszenia podstawowej wartości praworządności, ponieważ odmowa działania, co narusza podstawowe wartości Unii, nie może zostać konwalidowana poprzez ciągłą odmowę podjęcia działania przez Komisję.

Zarzut jedenasty dotyczy naruszenia zasad wspólnych systemom prawnym państw członkowskich, mianowicie zasady zakazu konfliktu interesów urzędników publicznych, w tym członków rządu, która to zasada wiąże się również z rzeczywistym stosowaniem tej zasady, co z kolei zakłada możliwość wniesienia przez osobę mającą interes odmienny od interesów instytucji Unii Europejskiej, w tym Komisji Europejskiej, skargi na bezczynność Komisji z uwagi na niezapewnienie faktycznego stosowania zakazu konfliktu interesów.

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (EU, Euratom) 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1296/2013, (UE) nr 1301/2013, (UE) nr 1303/2013, (UE) nr 1304/2013, (UE) nr 1309/2013, (UE) nr 1316/2013, (UE) nr 223/2014 i (UE) nr 283/2014 oraz decyzję nr 541/2014/UE, a także uchylające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 (Dz.U. 2018, L 193, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Budai Központi Kerületi Bíróság (Węgry) w dniu 2 marca 2021 r. – Postępowanie karne przeciwko KI

(Sprawa C-131/21)

(2021/C 182/58)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Budai Központi Kerületi Bíróság.

Strona w postępowaniu głównym

KI

Pytania prejudycjalne

Czy sprzeczne z postanowieniami art. 50 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej interpretowanego w świetle art. 4 protokołu dodatkowego nr 7 do Europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (EKPC) z 1950 i stosownego orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka jest wszczynanie postępowania karnego, którego przedmiotem są częściowo okoliczności faktyczne, za które na stronę skarżącą nałożono już prawomocnym orzeczeniem w postępowaniu karno-administracyjnym grzywnę *in situ*, która wobec braku jej zapłaty, została przekształcona w drodze orzeczenia sądowego w karę pozbawienia wolności?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Köln (Niemcy) w dniu 4 marca 2021 r. – Deutsche Lufthansa AG / GD i WT

(Sprawa C-135/21)

(2021/C 182/59)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Köln

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Deutsche Lufthansa AG

Strona przeciwna: GD, WT